

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Funus Guilielmi Assonlevillii Bouchautii D. a variis adornatum

Meyere, Leo

Antverpiae, 1599

V. C. Gulielmo Assonleuillio Bouchautij D. & c. Epicedium

[urn:nbn:de:bsz:31-293587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-293587)

Post cineres qui lata tuos solatia patri
 Præberet simili dulcis amore nepos.
 Qui genibus reptaret aui, curâsque seniles
 Ridenti lepidus falleres ore puer.
 Quo crescente suum perferret mollius avum,
 Et leuis Asonio more senecta foret.
 Nunc quia tristitiam, non pignora cara parenti,
 Ossaque sub patria condita linqvis humo:
 Fert animo pater infracto, qui publica rerum
 Est humeris solitus pondera ferre suis.
 Quique suis alios solatur, & adiuuat omnes
 Consilijs, propriam sentiet auctor opem.
 Et, venerande senex, hæc damna domestica coniux
 Te docuit vita munere functa pati:
 Felix morte sua (quamuis obducta retracto
 Vulnere) quæ mundo desijt esse prior.
 Nec nati exequijs, nec huic seruata dolori,
 Sedibus at superis ante recepta fuit.
 Illic delitijs fruitur secunda beatis,
 Natus & aternis cum genitrice bonis.
 Viuite felices anima, pro carcere vobis
 Parta salus, leto vita, labore quies.

I. Bochius S. P. Q. Antuerp. à Secretis.

V. C. Gulielmo Affonleuillio
 Bouchautij D.&c. Epicedium.

NOLEBAM: quid enim assiduis vrgere querelis
 Viros beatos attinet?

B 4

Gratia

Gratia quos Christi cœlo dignata, locauit
 Deos vel inter Præstites?
 Tum verò in terris famâ superesse reliquit,
 Colique templis & sacris,
 Numina vti, quibus ob meritum pia thura quotannis
 Deuoti amicè suffocent?
 Attamen, Affonuille, mihi vt tua feruida virtus
 Puriq̃ue pectoris decor,
 Et Fidei integritas vereris, cum simplice vero
 Noctūq̃ue oberrat ac diu,
 Nec mentem patitur grauibus requiescere curis,
 Quin te mihi, vsq̃ue te mihi,
 Ac nostro generi lacrumem sic fidus ademptum,
 Quo turbida hæc per æquora,
 Quamuis remigio nudis, lustrare licebat
 Ad portum honoris semitam.
 Immemor ecce mei sensus, animiq̃ue vicissim
 Tam pertinacis immemor,
 Non possum me non aliis subscribere amicis,
 Qui te sibi heic desiderant.
 Nam cui diuidiæ potuit, Superi, iste fuisse
 Qui primulò à pueritie
 Se vobis vestroq̃ue adedò sacrauit amori,
 Sublestiori vt nemini
 Iungere congressu latus aut communia dextræ
 Sciens volensq̃ue nouerit?
 Quem Charites Musis, Themidi Musæq̃ue dederunt:
 Vt fordibus vulgi procul
 Artibus ingenuis colerent illæ, istaq̃ue porro
 Quanam æquitate aut sequiùs
 Inter se regerent homines, agerentve, doceret,
 Patriq̃ue per vestigia

Duceret

Duceret ad solidæ splendorem gloriæ? an illud
 Verò accidisse haut publicum est?
 Et nobis licet heic ficto indulgere dolori
 Sine vllius vestrum metu?
 Testor te Catuacorum prælustris ocelle:
 Vidisti enim biennio,
 Nec vidisse leue est; age dic, quibus hic puer vsquam
 Aut disputando cesserit,
 Dum sua Aristoteli asseruit præcepta: quibusæ
 Orationis præmia,
 Seu Graiis voluit, Latiis seu dicere verbis,
 Aequalibus non abstulit?
 Et tu Louanium, quum iam paulo auctior annis
 Maioribus sese viris
 Et rebus daret; an quisquam spectacula plura
 Diæ indolis tibi dedit?
 Aut doctrinali quenquam cinxisse corona
 Gausa es æquè vt hunc eras?
 Quum nunquam vacuus Iuris defendere Iura,
 Tum quæ latebant abdita,
 Annorum errorumque situ, producere luci,
 Palamque per tuas scholas
 Discutere, & magni ingenij non absque periculo
 Purgare mendis ausus est?
 Certè illum pater, at qualis? Respublica laudum
 Gradus cui omnes detulit,
 Omnibus & gradibus qui maior, maluit illos
 Possè ordinare & tradere
 Pro meritis cuiunque suis, quàmve ipse tenere:
 Hic illum vt audiit sibi
 Rumore hoc rediisse domum, bona verba locutus,
 Macte, inquit, istis artibus

Hem nostri generis spes & certissima proles;
 Nunc quum .volet Deus lubens
 Explebo numerum hunc, cœliq̄ue receptus amœnô,
 Tradam tibi quod nomini
 Decrit adhuc nostro, vereor, reparare salutem
 Pessum ruentis patriæ:
 Iamq̄ue adeò vxorem, qua nec sit pulchrior vlla,
 Nec suauior, nec castior,
 Spondeo HERENTAVLTI de sanguine SANDELINAM,
 Cùm qua seniles has vices
 Supplere hinc in eas maturus, & integer aui
 Te stirpe fulcias noua;
 Indidem vt æternæ prosit per secula famæ
 Extate d' Assonuillios.
 Atque vtinam superare tibi potuisset hic vnus
 Huc vsque rerum Belgia,
 Sentires modò, sentires quàm molliter omnes
 Sub pacis almæ fœdera
 Concordeſq̄ue animos cuperent concedere, qui te
 Tui tot annos distrahunt.
 Namq; ego quam reprisse viam non hunc bene noui,
 Qua per fauorem coelitem
 Regis & in leges, & pristina iura redisse
 Possent, redisse & in sua?
 Sed frustra pater his votis impletus ouasti,
 Frustraq̄ue in arcem subdola
 Vectus lætitiæ, longam tibi laudis auitæ
 Spem prætulisti in posteris:
 Quum subitò, ah, febri natus correptus, amores
 Vixdum inchoatæ coniugis
 Spernere, & alterius mundi sit quærere iussus
 Diuerſa matrimonia.

I nunc

I nunc, & sortem cum dis sperare memento,
 Mensasque eorum & pocula,
 Ambrosiasque epulas benefactis posse mereri,
 Dum lucis huius tantulum
 Importunæ abigit nobis vis improba mortis!
 Nónne vspiam quicquid loci
 Se eriget egregium, contra fas omne repente
 Obscura id inuolans manu,
 Opprimet, & rigidi discerpet vulnere morsus?
 Sed quò feror? quiue impetus
 Insanum exagitat? venti temeraria verba
 Vagæque nubes perditæ;
 Ne quisquam excipiat, neu me sibi ponat in-ante
 Qui exemplo amat contemnere
 Numen Christe tuum: tuque ô bone parce, velisque
 Audisse nunquam hæc scilicet.
 Nam quamuis tua sic, miserorum errore, profano,
 Et eleuo mysteria,
 Quæ non humani possunt comprehendere sensus
 Stupore tardi terreo;
 Non tibi diuidiæ quisquam est tamen, & tua scita
 Stant morte nullâ obnoxia:
 Quodque pios hinc ante diem quandoque moueri
 Spem præter omnem cernimus,
 Ac multis lacrumis ac questibus externamur,
 Id Christe amoris est tui,
 Propensique animi: nam quos mala secula forsan
 Virtutis à recto, suis
 Moribus & prauis studiis flexisse potissent,
 Vt liuida vna vnam inficit,
 Securos procul extra omnis contagia culpæ
 Statione tuta collocas.

Iamque

Iamque hoc tu Guiljelme tibi cuenisse fateri
 Pol hercle gaudes serio,
 Sub pedibusque videns dulci cum coniuge natam
 Mistus choreis Manium
 Nullis tam afficeris rebus, quam te anxia cura
 Versat coquitque, necubi
 Aetatisve freto imprudens cæcisve periclis
 Versa illa, non statim tibi
 Se rursum societ. foelix sis, quaque fauere
 Nobis quoque es potis, fauc;
 Ut queis tecum heic esse fuit iucunda voluptas,
 Sit Nectari illic te frui.

Gandavi fac. Lud. Lantius Presb.
 xviii. Kalendas Iulias.

De funere Gulielmi Affonleuilli
 Bouchauti, Lessus.

TV quoque nunc immaturè, Gulielme, fuisti
 Affonleuille lux tenebraeque domus!
 Et tecum cecidis patris vnica & vna voluptas,
 Delicium patriæ gentium, & urbium amor,
 Qua magnum Athlantem defessum pondere rerum
 Olim admirate, te modò supposito
 Hercule sperabant fulciri sidera, ne mox
 Iret in antiquum machina quassa Chaos.
 Ast heu! quam nulli sat cautum in poste & in ante
 Quando hac terrai cludimur in cauea!
 Spondebant alios pater atque disspiter annos,
 Credulus à senio, credulus à serie

Restibilib